

L'HORA DE LA CLASSE OBRERA

El Sr. García Ramal, ministre de "relaciones sindicales" afirma que la nova llei sindical "nos la envidian muchos países del mundo". El Sr. Fernández Miranda, ministre del "Movimiento", descobreix, seguint una ja vella tradició, que només un "radical y profundo Socialismo Nacional" (lle geixi's al revés) serà capaç de deslliurar-nos tant del capitalisme com del marxisme. El Sr. Estapé, comissari adjunt del "Plan de Desarrollo" es proclama fundador i primer membre de la "izquierda leal"...

Tal és, si llegim les primeres planes de la premsa "le gal", el panorama polític d'aquests dies. Espectacle monòton i tronat, certament. ¿Es aquí, a nivell d'aquest petit trist carnaval, on es decideix el nostre futur? ¿Són aquests perso
(segueix a la pàg.2)

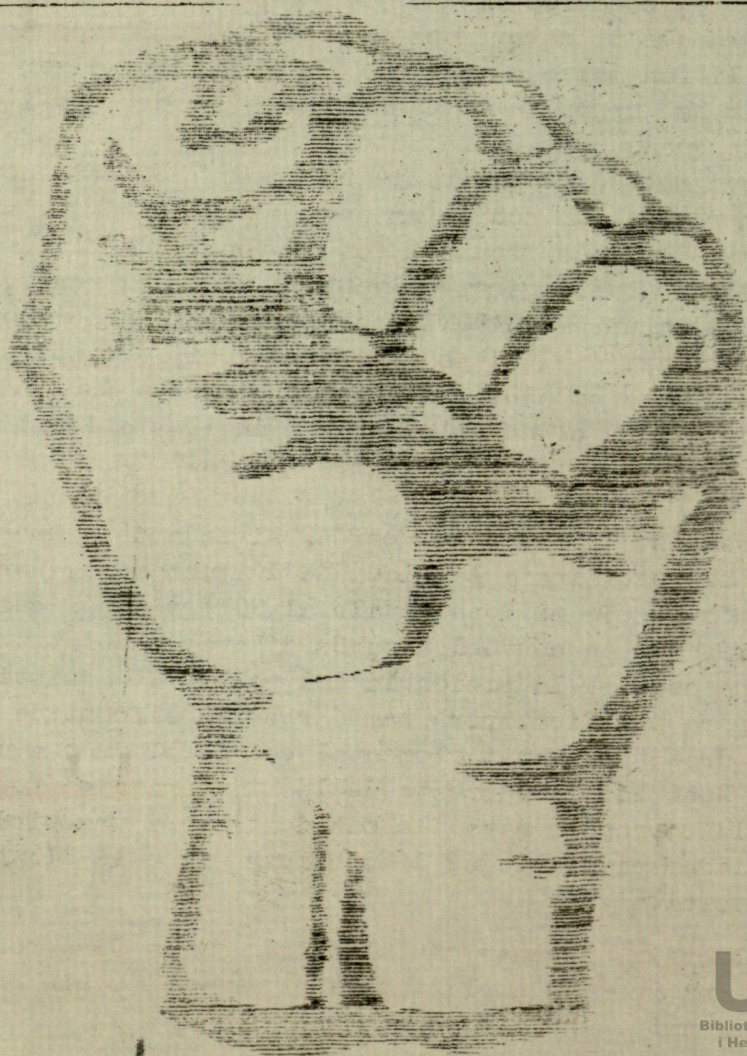
EN AQUEST NUMERO :

NOTES PER A
UNA ANÀLISI DE
LA SITUACIÓ AC-
TUAL DEL MO-
VIMENT OBRER

ACORDS DEL
CONSELL GENE-
RAL DEL MSC

LLUITAS
OBRERES

Δ
POLÒNIA

(ve de la primera pàgina)
 natges els protagonistes reals de la nostra història col·lectiva?

Nosaltres diem que no. Els signes del futur, els veritables protagonistes del present, apareixen en altres indrets dels periòdics: en els petits racons de les pàgines interiors on es ressenyen els "conflictes laborals", els judicis a magistratura, les detencions, els judicis i les condemnes del T.O.P.

Harry Walker, Maquinista, Textil Victoria, Pegaso, Macosa, Cispalsa, Siemens, Lámparas Z, Matabás, Seda-Terlenka, Ermsa, etc. són els noms d'una lluita decisiva pel nostre futur. Una lluita que s'extén dia a dia i que afecta a milers de companys, que s'organitzen, que passen a l'acció. L'excel·lent moviment produït al voltant del consell de guerra de Burgos revelà la presència activa d'amples sectors obrers i estudiantils en ràpid procés d'enquadrament i mobilització. Ara, la gran onada de lluites a les empreses posa de manifest la mobilització de més amplies masses obreres. Així, malgrat la suspensió de l'article 18, malgrat la repressió, la nostra força, la força del moviment obrer i popular, creix i s'afirma.

Aquí, en aquestes lluites avui en curs, els protagonistes no fan discursos, no concedeixen entrevistes a la premsa: són tots nosaltres, homes reals, no pas farsants. Parlem menys que els polítics del règim, perquè la repressió i la censura tracten desesperadament de tapar-nos la boca. Però el que diem es fa sentir d'una manera cada dia més forta i més clara. Diem que ha arribat la nostra hora, l'hora de la classe obrera.

QUAN LA REPRESSIÓ MOSTRE EL SEU ROSTRE

"Volem que ens els terrenys destinats a construir el nou ambulatori de la Seguretat social es construïxi una CLÍNICA, perquè: 1/ En una clínica es pot atendre a una senyora que va a tenir un fill, des de l'observació fins el part; 2/ a una persona que li fan mal els queixals el pelen i reconèixer i tractar adequadament; 3/ es pot operar amb urgència un cas d'apendicitis aguda i quedar internat el temps necessari; 4/ quan una persona pateix fractura d'un os pot ésser enguixada immediatament, previ reconeixement radiogràfic, sense tenir de gastar més diners; 5/ a vegades, d'improvist, un nen se'ns posa morat sense que sapiguem la causa: s'ha omnuegat o bé té una cosa més greu: el fet de tenir una clínica aprop pot solucionar una ràpida intervenció quirúrgica, salvant la vida del nano..."

"No volem un AMBULATORI, perquè: a/ no volem que cap fill nostre neixi a l'interior d'un taxi o al dispensari municipal; b/ no volem anar amb els nens a coll de Sta. Coloma a Badalona quan se'ls hi ha de fer una anàlisi o se'ls ha de mirar per la pantalla; c/ no volem anar d'un lloc a l'altre quan estem malalts, perjudicant la nostra salut i gastant més diners."

Aquest és el text d'una crida, signada pels treballadors de Santa Coloma, a una manifestació pacífica a la plaça de l'Ajuntament, per demanar que a la ciutat (que cotitza més de 850 milions anuals al SOE) tingués com a mínim una clínica. A la manifestació, que es convocà després d'haver esgotat tots els canals de petició (i d'haver-se esgotat la paciència del poble) hi assistiren més de 5000 persones que, d'una manera pacífica, però també resolta enfront de la provocació policíaca, demanaren un dret tan just i elemental com és el dret a un servei mèdic i hospitalari adequat. Dons bé: la resposta de les "autoritats" fou d'una brutalitat desenfrenada. La policia carregà contra els manifestants i practicà trenta detencions... L'endemà el governador civil tingué de publicar una nota dient que la manifestació havia estat "subversiva"...

¿Subversiu. demanar una clínica? Aviat fins respirar serà subversiu per a aquesta gent que contempla, impotent, com el poble pren consciència dels seus drets i els exigeix!

NOTES PER A UNA ANÀLISI DE LA SITUACIÓ ACTUAL DEL MOVIMENT OBRER.

1 No pretenem trobar la clau mestra per explicar la situació actual, ni molt menys trobar el desllorigador que assenyali el futur; pretenem tant sols explicitar la nostra anàlisi, en un moment en que creiem que les anàlisis manquen. Amb l'intenció de participar en l'elaboració d'un camí de lluita que enforteixi i porti al moviment obrer a l'aconsegüiment dels objectius de classe, exposem uns fets que creiem cal tenir presents:

2 El preu de l'aperturisme a Europa, que intenta l'equip Opus, és l'agroujament de la situació econòmica, en restar fonamentat el desenvolupament en una economia als pilars de la qual són encara els establerts durant l'època de l'autarquia. Aquesta contradicció està en procés d'incrementar-se al mancau les llibertats democràtiques bàsiques, doncs les aparences de "liberalització" han d'anar acompanyades d'una forta repressió. A la contradicció del franquisme s'afegix la del capitalisme espanyol: el desenvolupament al preu d'una més forta explotació de la classe treballadora.

3 Tot aquest procés, al explicitar-se les contradiccions del sistema (DESENVOLUPAMENT - INFLACIO - AUGMENT DEL COST DE LA VIDA - EXPLOTACIO OBRERA), està produint una acceleració en la presa de consciència de la classe obrera, i consegüentment, una més forta combativitat del moviment obrer.

4 Aquests darrers mesos, i avui, les lluites a les empreses, les vagues, les manifestacions al carrer, l'extensió de la lluita a ambients cada vegada més amples, l'enfrontament a les forces de l'"ordre", estan portant al règim a una situació cada dia més difícil: els judicis massius a magistratura, la gran quantitat de detencions i empresonaments, les tortures, la repressió en general, demostren que la liberalització no la farà el règim.

5 Aquesta situació es concreta avui, en el nostre país, en les lluites dels obrers de FAESSA, MINIWAT, LAMPARAS Z, INDO, PEGASO, AUTOBUSOS UTSA, etc.; en les vagues de HARRY WALKER, MAQUINISTA, TEXTIL VICTORIA, URALITA, etc.; en mobilitzacions populars com la produïda a SANTA COLOMA, etc. Es a dir: en un increment molt considerable de l'amplitud i combativitat obrera i popular.

6 Però en aquesta lluita hi ha uns altres fets a constatar: un és la manca de coordinació del moviment obrer i popular, que va acompanyada de l'existència d'un mosaic de forces obreres, les unes estructurades políticament i orgànicament, les altres tant sols políticament, i també d'altres marcadament més per un fort esperit "obrerista". Paral·lelament existeixen militants obrers no agrupats políticament, però si en les comissions o comitès d'empresa, o bé fora de l'empresa, i a vegades ni això, però que són presents a la lluita.

"La ruptura que significà la guerra civil, la mort, l'exili i l'empresonament dels nostres millors homes, la prolongada clandestinitat i la repressió antiborbora, el sorgiment d'unes noves generacions obreres revolucionàries formades en aquestes difícils condicions, ha fet que el procés de represa i ampliació de les lluites no es produïxi rectilíniament, sense falles, si no a través de múltiples experiències, positives, i també negatives. La més grau de les sogones ha estat l'existència, en el si del m. obrer, de tendències a l'afrontament parlamentarista, dogmàtic i sectari que, junt amb els intents d'instrumentalització i oportunisme han portat, massos vegades, a l'afebliment de la lluita i dels processos d'organització de classe. Malgrat tot, l'amplitud de l'ascens obrer i la aspiració de la base a la coordinació i unitat, i el rebuig dels elements de dispersió i divisió de les forces obreres"

Tanmateix, en els darrers mesos, la direcció de la lluita, allà on s'ha produït, no ha estat prioritàriament en mans de les vanguardies obreres
(continua a la pàg. 4)

((vó de la pàg. 3))

res políticament i orgànicament estructurades. La força predominant en les lluites ha estat la sorgida en cada moment concret i en cada lloc, caracteritzada, en general, per unes tendències "independentistes" i "obreristes". Al concloure en la feble presència, darrerament, de les forces polítiques i obreres diguem-ne clàssiques, en el nostre moviment obrer.

Aquesta situació està portant a un increment de la lluita, però a un increment dispers, on és clar el desig de coordinació, però també ho és la manca de capacitat per a elaborar una formulació dels objectius de classe que a curt plaç unifiquin la lluita i preparin el camí vers la unitat i la coordinació del moviment obrer. Això es plasma no sols en una dispersió de les forces obreres, sinó també en el fer de qüestions circumstancials (com les eleccions sindicals) l'eix de la problemàtica del moviment obrer, amb la conseqüent divisió de les forces obreres davant l'enemic comú: les qüestions tàctiques estan hipotecant la necessària creació d'una estratègia obrera de conjunt.

D'aquesta anàlisi provisional, en treiem les següents conclusions:

A Aquesta fase històrica és una fase inevitable, fruit de la repressió franquista i de l'obligada clandestinitat, que han motivat una manca de possibilitats de formació dels militants obrers i una petrificació dels esquemes de lluita de molts grups polítics. La mateixa lluita, ara en procés d'acceleració, serà la que permetrà la consolidació d'un moviment obrer potent i coordinat, sempre i quan aquesta lluita vagi acompanyada de:

B La politització de la classe obrera i la militància política dels seus quadres. Entenem que aquest punt és de fonamental importància si no volem caure en l'aparició d'un moviment de caire estrictament obrerista (apolític i reformista) o anarcosindicalista, que no podria dur a altra cosa que a un enfortiment del neocapitalisme i a l'aparició d'uns sindicats integrats.

C L'establiment d'uns objectius de classe a curt i mig plaç, que unifiquin la lluita, coordinin el moviment obrer, polititzin la classe treballadora, i permetin el diàleg constructiu entre les diferents forces que hi ha avui en el si del moviment obrer, sobre la necessària formulació d'una estratègia obrera, tot superant les discrepàncies tàctiques.

Entenem que aquestes conclusions sols tenen una via d'acompliment: la lluita concreta i conjunta en cada lloc i en cada moment, deixant de costat tot dogmatisme, sectarisme o desig de protagonisme en la direcció de la lluita, cercant en canvi els camins més fidels als objectius bàsics de la classe obrera: el seu enfortiment, la consolidació al seu voltant d'un lloc revolucionari, l'eliminació del capitalisme, la presa del poder i l'establiment del socialisme.

"1/ Fer el màxim d'esforços perquè les nostres posicions siguin conegudes, discutides i criticades en tots els sectors del moviment obrer; 2/ Fer que la nostra presència s'efectui a través d'accions concretes, de punts concrets de discussió, de diàlegs constructius sobre aspectes de la lluita; 3/ Fomentar i participar a totes les experiències unitàries concretes, com etapa prèvia a una coordinació efectiva; 4/ Unir els nostres esforços als de tots aquells que vulguin treballar, com nosaltres, per la constitució d'una aliança de les forces obreres, entorn d'uns objectius concrets i d'un programa d'acció unitària"

(D'UN DOCUMENT DE DISCUSSIÓ DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, GENER DE 1971)

LES UNITES OBRERES A ELS FETS. POLONIA

-5-

El Comit  Central del Partit Comunista polonès decideix, l'onze de desembre de 1970, un fort augment dels preus de productes de primera necessitat (8% la llet, 10% el carbó, 12% el pa, 14% el sucre, 16% la farina, 24% el calçat, 33% la llard, 26 a 68% els materials de construcció). Els salaris resten, però, congelats. I ja abans d'aquest augment de preus el salari mit a resultava netament insuficient. Els nous preus han d'entrar en vigor dos dies després (13 de desembre).

La resposta és la revolta obrera, que comença el mateix 13 de desembre als tallers navals de Gdansk i Gdynia, en el litoral b ltic. Hi ha assalts als magatzems, a comissaries de policia i als locals del Partit, mentre a les altres províncies hi ha també vagues. La resposta del règim de Gomulka  s la repressió brutal. Amb l'allegaci  que la revolta és un "complot contra el socialisme" es dispara contra els obrers vaguistes.

El 26 de desembre cau Gomulka, dimitint per "motius de salut", així com alguns dels seus principals col.laboradors. El succeeix en el càrrec de Secretari del Partit Gierk (diplomata de l'Escola de Mines de Cracòvia, amb fama de bon administrador i tecnòcrata). També guanyen poder Moczar (ministre de l'interior de Gomulka i campio de la lluita contra l'"infiltració sionista") i Cyrankiewicz (antic socialista, primer ministre durant l'era stalinista). Tots tres són col.laboradors de l'antic govern i no tenen cap prestigi entre les masses treballadores, les quals segueixen lluitant durant el mes de gener.

CARACTERÍSTIQUES

DE L'AIXECAMENT OBRER

La primera interpretació que es donà dels esdeveniments es referia a un aixecament espontani de la base obrera contra les mesures econòmiques adoptades. La protesta obrera acabaria si tornaven a baixar els preus. Però els fets han mostrat que no era aix , que es tractava d'un moviment polititzat. Abaixats els preus a finals de desembre, les vagues, en comptes de declinar, s'enduriren. Els obrers polonesos no s'accontentaven amb demanar un augment de sou, sinó que exigien m s poder. Els comitès de vaga es convertiren en comissions obreres permanents. Els obrers plantejaven unes reivindicacions econòmiques, exigien que no hi haguessin mesures repressives contra els vaguistes i que s'esclarissin les responsabilitats dels funcionaris que havien ordenat disparar. Però exigien també eleccions lliures, sense llistes prefabricades, mitjançant les quals arribar a un poder realment democràtic.

EN EL CONTEXT DEL BLOC ORIENTAL

Els esdeveniments de Polònia no poden ésser separats de la problemàtica general de les "democràcies populars". Són la prolongació dels fets de 1968, l'any de l'invasió de Txecoslovàquia per les tropes del Pacte de Varsòvia. L'intervenció dels dirigents russos en els problemes polonesos ha estat evident, i s'insereix dins el marc de la doctrina de la "sobirania limitada" de Bretxnev, segons la qual els països del bloc de l'est poden interferir-se mutuament quan algun d'ells se separa dels "principis fonamentals". Dit d'altra manera: els dirigents de l'URSS poden intervenir directament en tot país de l'est que s'aparta en algun punt essencial de les línies que ells imposen.

Hom pot constatar que, en el conjunt dels països del bloc de l'est, la classe obrera existeix com a classe explotada i oprimida per una buroc cia que detenta tots els ressorts del poder dins l'Estat i dins el Partit. El divorci entre les masses i

el Partit, pròduït a conseqüències del desenvolupament i les deformacions del stalinisme, semblà que hauria d'atenuar-se fins a desaparèixer, després del XXè Congrés del P.C. de l'Unió Soviètica, l'any 1956. Els fets posteriors han mostrat clarament que aquesta evolució no s'ha produït. La confirmació i la perpetuació del domini de la burocràcia sobre l'Estat i el Partit, ha provocat una separació definitiva entre aquests i les masses obreres, que han vist perdre tot el poder conquerit amb la destrucció del capitalisme.

PERSPECTIVES

El gener, a Szczecin i a Gdansk, Gierek semblà acceptar que els comitès de vaga es transformessin en comissions obreres permanents, capaces d'expressar la voluntat política de les masses treballadores. En realitat, buscava guanyar temps per a trobar una solució, ja que aquests nous "soviets" (consells obrers) representarien si s'implantaven, un nou poder a escala nacional, incompatible amb el poder del Partit. De fet, no és possible una situació de compromís: o bé els consells obrers són uns titelles en mans d'un partit que expressa els interessos de la burocràcia, o bé esdevenen un efecç organ polític inevitablement afrontat a aquests interessos i orientat a la presa del poder. Sembla que Gierek tracta d'aïllar i apagar aquest foc tot desviant l'opinió popular vers uns objectius menys perillosos (desenvolupament econòmic, augment del nivell de vida, etc.). Pensa que les comissions obreres no podran franquejar mai l'etapa de les reivindicacions limitades. D'altra banda, multiplica les concessions a l'església, als intel·lectuals (els clàssics opositors al govern Gomulka després que aquest defraudés les esperances de 1956) i el sector privat: tracta així d'aconseguir el recolzament d'uns sectors socials relativament privilegiats i estranys a les aspiracions obreres.

En l'etapa actual, els dos antagonistes estan en dificultats: ni la burocràcia -que defensa el poder adquirit-, ni la classe obrera -que lluita per la seva autonomia i per crear les seves pròpies institucions-, no poden imposar-se en un futur immediat. El partit està bastant dividit, i temptat d'escollir entre unes solucions repressives o demagògiques. La classe obrera, a la que manca una línia política i que no disposa de mitjans d'organització, no pot esperar obtenir una gestió proletària i democràtica de la societat a través d'una acció purament espontània de la base. El procés d'afrontaments socials i polítics a Polònia (com als altres països de l'est) no pot ésser deturat, però el seu desenvolupament s'anuncia lent, no estant més que en la seva fase inicial.

La plataforma política de les comissions obreres poloneses és pobre. A part de les reivindicacions directament vinculades al moviment vaguístic (pagament dels salaris dels dies de vaga, que no hi hagin sancions, que les comissions obreres siguin presents en els comitès oficials, etc.), es parla només d'eleccions lliures i del dret a una informació objectiva, tant en el pla local com nacional.

Però això és tan sols un començament, del que sorgirà sens dubte una anàlisi de les degeneracions del "socialisme" dels països de l'est, i una plataforma de lluita política conseqüent. Resta el fet inqüestionable que, per primera vegada, un dirigent suprem d'un partit comunista al poder és eliminat, no pas per un "complot de palau", sinó per la pressió directa de les masses. Es una lliçó que no oblidaran ni els obrers polonesos ni els dels altres països de l'est.

LA LLUITA PEL SOCIALISME PASSA PER L'EXIGÈNCIA DE LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS.

Resolució política del Consell General del Moviment Socialista
de Catalunya - Gener de 1971.

L'any 1971 comença amb la crisi més greu del franquisme d'ençà de la guerra civil. La "causa general contra ETA", que el règim organitzà a Burgos contra setze militants bascos acusats de lluitar pel socialisme i per la llibertat nacional del seu poble, acabà convertint-se en una "causa general contra el règim", en la que la classe obrera i el moviment popular de tots els pobles de l'Estat espanyol, passant a l'ofensiva, feien d'acusadors.

A la protesta popular, el règim només sap respondre amb la repressió, amb històrics i inviables intents de retorn a les formes més anacròniques del feixisme dels anys quaranta, o amb noves combinacions i maniobres internes que no fan més que accentuar la profunda divisió entre els diversos clans franquistes.

El moment actual es caracteritza per l'ascens de les lluites obreres i populars -a vegues amb formes espectaculars, altres soterradament, però sempre de manera irreversible-, i per la manca de capacitat del "continuisme" franquista per a donar respostes a la situació de crisi política general.

A mesura que les lluites s'accentuin, el bloc dominant, amb l'oligarquia financera i monopolista al seu davant, haurà d'adoptar nous camins per a tractar d'assegurar, després de Franco, el seu domini i la seva explotació dels pobles de l'Estat espanyol. S'haurà de decantar vers el manteniment de la repressió antiobrera i antipopular, o vers una maniobra "evolucionista" encaminada a atenuar els afrontaments socials i polítics i a recuperar políticament els sectors socials intermedis als qui repugna el manteniment de les formes de poder feixistes, però que recolzarien un procés "liberal" capitalista.

Aquestes dues úniques opcions del bloc dominant tenen per a ell considerables perills. Ambdues sols poden conduir a l'intensificació de la problemàtica ja avui clarament plantejada. Un retorn a les formes feixistes pures no faria altra cosa que abocar l'Estat a greus crisis socio-econòmiques, intensificar i radicalitzar ràpidament la lluita de classes, i obligar al proletariat i al moviment popular a un afrontament violent contra un sistema d'opressió primitiu i sanguinari. Un procés "evolutiu", si es desenvolupa en el pla de la realitat i no en el de les paraules, no pot fer altra cosa que col·locar ràpidament a l'ordre del dia totes les justes i urgents exigències obreres i populars: el problema de les llibertats polítiques i sindicals; el problema de l'insuportable condició a que es té sotmès al proletariat i a la pagesia; el problema de les nacions oprimides per l'Estat espanyol; el problema de la terra. Tots els problemes pendents, en definitiva, com a conseqüència del caràcter incoherent i mancat que ha pres a Espanya la revolució burgesa.

Tots aquests problemes, totes aquestes reivindicacions democràtiques, no poden ja ésser resolts per la burgesia. Es la classe obrera, a l'avantguarda d'un ample moviment popular, qui ho farà.

Per això, avui, la reivindicació de les llibertats democràtiques i nacionals no pren sols el caràcter d'una exigència justa i necessària, sinó també el d'una exigència política de contingut objectivament revolucionari. Es a través d'un programa democràtico-popular que la classe obrera i el moviment popular han reprès la seva marxa històrica, el seu camí revolucionari vers el socialisme, que ha de por

tar-los a consolidar el bloc revolucionari capaç d'afrentar-se decissivament a l'oligarquia i al seu Estat, aïllant-los, afeblint-los i finalment estruint-los.

Per a desenvolupar eficaçment el seu programa revolucionari, les forces socialistes hem d'aconseguir el reforçament i la consolidació orgànica d'un moviment de masses popular i revolucionari.

La denúncia i la lluita permanent i creixent contra el règim de la "pau" i de l'"ordre", (és a dir, el règim dels assassinats d'Erandio, Granada i Eibar; el règim del consell de guerra de Burgos; el règim dels judicis quotidians del TOP; el règim de l'explotació i dels baixos salaris, dels "lock-outs" i de la persecució sistemàtica contra el moviment obrer; el règim de l'opressió política, de la censura, de la repressió contra la llengua i la cultura de Catalunya i de les altres nacions sota el jou de l'imperialisme espanyol), és el primer pas del procés revolucionari. La coordinació entre les forces polítiques i socials que s'oposen a aquest règim i que advoquen per les llibertats democràtiques i nacionals és la posició política correcta en aquesta etapa.

Nosaltres no tenim dos programes: tenim un sol programa revolucionari. No tenim un programa democràtic immediat, i un programa revolucionari socialista destinat a un futur indefinit. Tenim un programa revolucionari en el qual l'exigència de les llibertats democràtiques i nacionals va intrinsecament lligada a la lluita de classes, al reforçament d'un moviment popular revolucionari al voltant de la classe obrera, a la consciència del actual protagonisme històric del proletariat, al problema de la revolució democràtico-popular, de la lluita antiimperialista, de la presa del poder i de la construcció del socialisme.

No oblidem ni per un instant que la política de la classe obrera i del moviment popular, si bé presenta avui uns punts de coincidència històrica amb la política democràtica d'alguns sectors de les burgesies nacionals de l'Estat espanyol, que possibiliten una necessària coordinació circumstancial, és una política amb objectius diametralment oposats als de la política democràtica burgesa. És per això que, paral·lelament a la coordinació i a l'acció unitària amb totes aquelles forces que sostenen un programa de lluita per les llibertats democràtiques i nacionals (iniciativa que nosaltres sostenim a fons i sincerament en el si de la CCFPC), treballeu també per a reforçar constantment, a nivell polític, teòric, organitzatiu, la unitat sindical, la unitat del moviment obrer i popular, de les organitzacions de masses, protagonistes de les lluites actuals i a venir, amb els objectius centrals de construcció del partit marxista, de la central sindical unitària, de la unitat obrera i popular, al voltant d'un programa de presa del poder i de construcció del socialisme.

PER LA CONSTRUCCIÓ DEL PARTIT REVOLUCIONARI!

PER LA CENTRAL SINDICAL UNITÀRIA!

PER LA COORDINACIÓ DE TOTES LES
FORCES POLÍTiques QUE LLUITEN PER
LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES

i NACIONALS!

PER LA COORDINACIÓ i LA UNITAT DEL
MOVIMENT OBRER i POPULAR!

(DECLARACIO DEL CONSELL GENERAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA)

El procés de Burgos, en posar en primer pla de l'actualitat la lluita dels militants d'ETA pel socialisme i per la llibertat nacional d'Euzkadi, ha plantejat, de retop, la urgent necessitat d'una discussió general i a fons, en el si de les forces obreres i populars de tot l'Estat espanyol, al voltant de la qüestió nacionalitària.

La urgència d'aquest plantejament és especialment gran a Catalunya, on la qüestió no sols no ha estat suficientment discutida aquests darrers anys, sinó que inclús han arribat a consolidar-se al seu entorn una sèrie d'actituds i formulacions confusionalistes.

Per tal de corroborar aquesta constatació, podem citar dues publicacions molt recents, que coneixen en aquest moment una certa difusió dins del moviment obrer i popular de Barcelona.

A la primera d'aquestes publicacions -un petit diccionari de termes per ús dels militants obrers-, podem llegir-hi la següent definició de "nació":

"La nació és una comunitat humana agrupada sobre un mateix territori. Ni la raça ni la llengua poden servir per a definir una nació, ja que en una mateixa nació poden haver-hi varies races: per exemple, la Unió Soviètica (blancs, mogols, xinesos, etc.) o bé poden haver-hi vàries llengües: per exemple Espanya (castellà, català, basc, gallec). S'acostuma a conèixer una nació per un Estat únic, idioma oficial únic, fronteres, etc.; que marquen tota una extensió territorial".

A la segona publicació -un estudi sobre la qüestió nacional realitzat per un cercle de comunistes separats del PSUC- podem llegir-hi la següent definició del concepte d'"autodeterminació":

"La solució del problema (nacional) radica en el plantejament obert del dret d'autodeterminació. La classe obrera ha de fer seva aquesta reivindicació i defensar-la contra totes les tergiversacions. Però el dret a l'autodeterminació no ha d'entendre's en sentit burgès liberal, com a possibilitat de que la burgesia, amb els instruments de l'Estat burgès, decideixi les estructures polítiques de Catalunya en el si de l'Estat espanyol, sinó que ha d'entendre's com el dret de les masses populars a decidir l'estructura política d'Espanya i, dins d'ella, la qüestió de les nacionalitats".

No donàiem importància a aquestes formulacions si procedissin de sectors petit burgesos o socialdemòcrates. Coneixem prou bé aquest idealisme pseudo-internacionalista que ha pres cos en alguns sectors de "revolucionaris" burgesos o petit burgesos catalans, que els porta, per un curiós procés de masoquisme teoritzant, a fer afirmacions del gènere de "el catalán es la lengua de la burguesía", etc. Coneixem prou bé, així mateix, la tímida socialdemocràtica a fer front resoltament, en el terreny teòric i polític, a la qüestió nacional, i que porta a subtils argücies semàntiques, a través de les quals les nacions es converteixen en "comunidades diferenciadas" i altres vaporoses ontològiques. És justament perquè sorgeixen de grups de companys presents en la lluita obrera, i que es reclamen del marxisme leninisme, que aquestes anàlisis ens preocupen. Perquè la qüestió nacional és, dins la perspectiva global de la nostra lluita pel socialisme, una qüestió absolutament crucial. Perquè sense una política nacionalitària correcta, capaç d'arrencar de les mans de la burgesia i de les capes mitges la direcció de les lluites nacionals, capaç d'impedir l'escissió del moviment obrer en aquesta qüestió, no podem pensar en la victòria.

Es perillosa una situació d'ignorància o de confusionisme sobre aquest punt. Més perillosa encara quan s'extén en les pròpies files del moviment obrer, quan s'extén entre els marxistes leninistes. El sincer sosteniment als moviments d'alliberació nacional; l'inserció de la qüestió nacional com a peça clau dels processos de revolució democràtica i de revolució socialista; el reconeixement de la igualtat de drets entre nacions (i el reconeixement d'aquestes, no en funció de criteris ideològics burgesos, sinó en funció d'una anàlisi científica, marxista); el reconeixement del dret dels pobles a l'autodeterminació (entesa no com a dret de les masses populars d'un Estat plurinacional a decidir l'estructura política d'aquest Estat, sinó com el dret de cada un dels pobles d'aquest Estat a disposar lliurament del seu propi destí; és a dir, fins a separar-se i constituir un Estat independent si és aquesta la seva voluntat); la unitat i la lluita comuna dels obrers de les distintes nacions dins un mateix Estat; l'internacionalisme proletari enfront de l'imperialisme. Heus ací els elements essencials incorporats al bagatge teòric del moviment obrer internacional després de Lenin.

Saltar pel damunt d'aquests elements concrets a l'hora d'elaborar una anàlisi i un programa nacionalitaris, no podria fer altra cosa que col·locar al proletariat en un terreny políticament subordinat al nacionalisme burgès, o fins i tot subordinat a la ideologia nacionalista reaccionària del bloc dominant de l'Estat opressor. Es aquesta subordinació a la ideologia dominant -que sembla explícita en aquesta temptativa de definir una nació mitjançant els elements "Estat", "idioma oficial" o "fronteres"; o en aquesta ambigua definició del dret a l'autodeterminació- el principal perill avui en les files del moviment obrer i popular. L'altre perill -la possible subordinació política de la classe obrera i el moviment popular al nacionalisme burgès o petit burgès- se situa actualment a segon terme. Es un perill que no podem ni per un moment oblidar, que no podem subvalorar. Però que no pot ésser utilitzat com un pretexte "teòric" capaç de justificar una política de subordinació al nacionalisme espanyol. No és possible admetre, per una apreciació errònia de les formes que ha de prendre la unitat en el si de la classe obrera i el moviment popular; no és possible admetre -repetim-, sense donar-hi resposta, que en el mateix moment que sis revolucionaris bascos riscaven el cap, un nucli obrer de Catalunya ens surti amb el descobriment que Espanya...és una nació; o que un altre ens digui que són les masses populars de tot l'Estat espanyol les que han de decidir el destí dels bascos, dels gallecs i dels catalans.

La urgent necessitat d'ampliar i aprofundir la discussió sobre aquestes qüestions en el si de la classe obrera i del moviment popular, ens obliga a tots. Els fets tenen el cap dur. I els fets -exemplificats recentment amb el consell de Burgos- ens parlen d'una qüestió nacionalitària a l'Estat espanyol, qüestió complexa i virulenta que, malgrat els desitjos del nacionalisme espanyol, o malgrat la política de "regionalismo bien entendido" dels reformistes i d'alguns "revolucionaristes", o malgrat els plantejaments nacionalistes burgesos o petit burgesos, només podrà trobar solució en una anàlisi marxista i en un programa revolucionari. Cal que precisem unitàriament una política nacionalitària actual i correcta, basada en aquesta anàlisi i en aquest programa. Per la nostra part, no escatimarem esforços en aquesta direcció.

Per una política nacionalitària correcta en el si del moviment obrer i popular: aprofundim el debat sobre les qüestions nacionals a l'Estat espanyol!